

den tarifmæssige Betaling, kan der ikke forlanges mere, da enhver maa indrømme, at man ikke kan kræve, at man paa de enkelte Punkter skal fastsætte en vis Betaling som Timebetaling for dem. Thi saa vilde man efter min Formening komme alt for vidt paa Finansloven. Jeg mener derfor, den højtærede Ministers Svar er tilfredsstillende for alle Parter, og jeg haaber, de Herrer ere enige med mig deri.

Med Hensyn til Samraadet vedrørende et Fridøgn til Ledvogterne gjorde jeg mig under Finanslovens første Behandling til Talsmand for denne Sag, og jeg mener fremdeles, at det maa være en Opgave for den højtærede Minister at arbejde hen til, at de faa et Fridøgn hver 14de Dag. Det er efter min Mening ikke noget stort Krav at stille og kan ikke være forbundet med store Omkostninger. Jeg tror, at enhver vil være enig i, at det er berettiget at ønske, at en Ledvogter kan faa et Døgn fri hver 14de Dag, som han kan tilbringe sammen med sin Familie.

Der var et andet Forhold i Anledning af et Samraad, som blev omtalt af det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), det angaar Sundhedsforholdene i Vogterhusene i Jylland. Jeg forudsætter, at de Oplysninger, som fremkom fra det ærede Medlem, ere fuldt korrekte, og mener da bestemt, at det er Statens Pligt at træde til saa hurtigt som muligt, thi det er en daarlig Statsøkonomi at lade det ene Hus efter det andet blive inficeret af Tuberkulose. Jeg haaber derfor, at den højtærede Minister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold.

Saa er der endnu en Sag, som er behandlet i et Samraad, nemlig angaaende Lokomotivførere. Jeg mener fremdeles, som jeg har udtalt tidligere, at man saa vidt muligt overalt i Statens Tjeneste bør arbejde hen til at give en Mand den Betaling, der svarer til den Gerning, han udfører. Jeg kan gaa med til, hvad den højtærede Minister udtalte, at disse Mennesker maa finde sig i en Prøvetid, i hvilken de komme til at køre paa de almindelige Strækninger ved Rangering og lignende ved Stationerne. Men paa den anden Side maa jeg holde paa, at disse Mennesker komme under ensartede Forhold, ellers kommer man aldrig ud over dette Spørgsmaal, men vækker Utilfredshed Aar efter Aar. Nu er der fra forskellig Side udtalt, at det ikke er det samme at køre paa en Linie med mange Mennesker, som paa et Rangeringslokomotiv, hvor der ikke er

saa stort et Ansvar for mange Menneskers Liv; men paa den anden Side maa jeg bestemt hævde, at det, at staa paa en Rangermaskine, er ikke noget ringe Ansvar, hvilket ogsaa er erkendt fra mange Sider. Jeg tror ikke, man paa nogen mulig Maade kan komme ind i nogenlunde tilfredsstillende Forhold her, før man sætter bestemte Regler for, hvor lang Tid en saadan Lokomotivfyrbøder skal fungere paa Prøve, inden han kan komme op i den Lønningsklasse, hvor han efter den Gerning, han udfører, har Ret til at komme. Jeg vil nu henlede den højtærede Trafikministers Opmærksomhed derpaa og haaber, at hans Forstaaelse vil komme til at gaa i den af mig antydede Retning. Saa faa vi vel saadanne Forhold frem indenfor denne Ætat, som kunne være tilfredsstillende for alle Parter.

Jacob Christensen: Jeg har forlangt Ordet for en kort Bemærkning, fordi jeg gerne vil give min Tilslutning til de Udtalelser, der nylig ere fremsatte af det ærede Medlem fra Kallerup (Jensen-Knudstrup) i Anledning af de Foranstaltninger, som den højtærede Minister har bebudet ville blive truffet for at faa en heldigere Ordning angaaende Forholdene ved Gudena. Jeg kan i det hele og store tiltræde de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, og da jeg ikke skønner, at der er særlig Anledning til at gentage, hvad der allerede er sagt, skal jeg indskrænke mig til at give denne min Tilslutning, idet det jo maa erkendes, at som Forholdene ere i Øjeblikket, ere de i høj Grad utidsvarende og til ikke liden Gene for Lodsøjerne langs Aaen. Jeg vil ligesom det ærede Medlem fra Kallerup henstille, at denne Kommission, som Ministeren har bebudet skulde nedsættes til at tage dette Forhold under Overvejelse, netop ogsaa vil beskæftige sig med Brospørgsmaalet, idet jeg ved, at der f. Eks. i Svostrup og Sminge, altsaa paa begge Sider af Aaen, er rejst Bevægelse for at faa en tilfredsstillende Ordning af dette Spørgsmaal, da der jo ikke er nogen Forbindelsesvej for Beboerne paa den ene Side af Aaen over til Banen, og det vilde jo dog være højst rimeligt, saa meget mere som jo ogsaa Viborg Amt har givet Tilskud til Banen, om ogsaa Beboerne paa den anden Side fik Adgang til Stationen ved Sminge. Jeg vil til sidst takke for den højtærede Ministers Udtalelser og haabe, at der vil komme noget frugtbringende ud af det Arbejde, Kommissionen skal foretage.